

ת"ד 5270/08/19 - מדינת ישראל נגד ואל אלעביד

בית המשפט לתעבורה מחוז מרכז פתח תקווה

ת"ד 5270-08-19 מדינת ישראל נ' אלעביד
בפני כבוד השופטת מגי כהן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ואל אלעביד

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום לפיו ביום 3.8.18 סמוך לשעה 23:17 היה הנאשם הבעלים של רכב פרטי מסוג מזדה מ.ר. 6618635 (להלן: "הרכב").

באותן הנסיבות נהג הנאשם ברכב לעיל בבאר יעקב, ברחוב החרמון, מכיוון כללי מזרח למערב, בצומת עם רחוב איילה. בכיוון נסיעת הנאשם בכניסה לצומת, מוצב תמרור 302 (עצור ותן זכות קדימה).

הנאשם לא ציית להוראות התמרור הנ"ל, בכך שלא עצר רכבו ונכנס אל הצומת מבלי להבחין מבעוד מועד ברכב פרטי, מסוג הונדה מ.ר. 9631759 (להלן: "הרכב המעורב"), נהוג בידי אלנסאסרה חליל שהתקרב אל הצומת משמאלו ומבלי לתת לו זכות קדימה וכך חסם את דרכו וגרם להתנגשות בין כלי הרכב.

כתוצאה מההתנגשות רכב הנאשם נדחף ימינה ורכב המעורב נדחף לשמאל, עלה על אי תנועה בנוי ופגע בעמוד מראה שהוצב על אי תנועה בנוי.

כתוצאה ניזוקו כלי הרכב ונחבל בגופו הנהג המעורב

הנאשם נהג ברכב ברשלנות ובקלות ראש בכך שלא שם ליבו אל הדרך ומצב כלי הרכב, לא ציית להוראות התמרור הנ"ל, לא עצר רכבו, לא נתן זכות קדימה לרכב המעורב, לא נקט באמצעים הדרושים למניעת תאונה ובכך גרם לתאונה בה נגרם נזק לגוף ולרכוש.

באותן הנסיבות נהג הנאשם ברכב ללא ביטוח תקף.

הוראות החיקוק לפיהן מואשם הנאשם:

1. **אי ציות לתמרור 302 בצומת- עצור וזכות קדימה** - עבירה לפי תקנה 22 (א) לתקנות התעבורה תשכ"א - 1961 .
2. **נהיגה בקלות ראש** - עבירה לפי סעיף 2)62 לפקודת התעבורה (נ"ח) תשכ"א - 1961 + סעיף 2)38 לפקודת התעבורה (נ"ח) תשכ"א - 1961 .
3. **התנהגות הגורמת נזק** - עבירה לפי תקנה 21 (ב) (2) לתקנות התעבורה תשכ"א - 1961 .
4. **חזקת הבעלות** - עבירה לפי תקנה 27 ב לתקנות התעבורה תשכ"א - 1961 .

הכפירה:

הנאשם מודה בבעלות על הרכב, הנאשם כופר בזמן ובמקום, כופר בנטען בכתב האישום מחוסר ידיעה, טוען כי לא נכח בזמן המעשה וכי על פי חומר החקירה קיימים שלושה מעורבים.

פרשת התביעה

ע"ת/1 חגי דוברת- היה בוחן ראשי בתיק, באמצעותו הוגשו המסמכים שערך: דו"ח בוחן **ת/1**, הודעת נאשם **ת/2**, לוח תצלומים **ת/3**, תרשים מקום התאונה **ת/4**, דו"ח פעולה בוחן **ת/5**, מזכר **ת/6** וסקיצה שערך בפיקוחו הבוחן עידן שאול **ת/7** .

הבוחן קבע כי הרכב נכנס לצומת תוך כדי חסימת מסלול תנועת הרכב המעורב, לא ציית לתמרור 302 אשר מוצב בדרך נסיעתו. הסביר כי על מנת שרכב המעורב לא יהיה מצוי בשדה הראיה של הרכב היה עליו להיות במהירות שלמעלה מ 162.89 קמ"ש ועל פי מנגנון הנזקים קבע שאין סבירות שרכב המעורב היה במהירות העולה על המהירות 162.89 קמ"ש.

בחקירתו הנגדית אישר כי אין אינדיקציה מי נהג ברכב אך הנאשם הוא בעל הרכב.

זכור לו שדווח לו על כמה אנשים שהסתתרו ועזבו את זירת התאונה.

הסביר שנתפסו שלושה חשודים חלקם ברחו וחלקם נשארו בסביבה ואישר את חקירתם (ע' 16 ש' 20-24).

סיפר כי אותם חשודים שנתפסו ונחקרו במשטרה לא שיתפו פעולה, אף אחד מהם לא קשר עצמו לתאונה.

הסביר כי זוכר פעולה נוספת שאינו רואה מזכר עליה, התייעץ והוסבר לו על ידי איש מחקר תקשורת שקיימת אנטנה אחת שמכסה את אזור המגורים של המעורבים ואזור התאונה אך אין הרבה חומר לביצוע מבחינת המחקר תקשורת (ע' 11 ש' 6-9).

הבוחן התייחס למזכר שביום 25.11 קיבל מהבוחן עידן שאול שתי שקיות מז"פ של שני חשודים אל עבד נאיל ואל עבד אמיר וטופס העברת דגימה לבדיקת מעבדה.

עת/4 אשר עובדיה - קצין משטרה ערך דו"ח פעולה ת/9 ודוחות עיכוב לנאיל אל עביד ת/10 ולעלי אלעטאונה ת/11.

סיפר כי הגיע לאירוע בשעה 23:30, באירוע היו מעורבים שלושה חשודים, אחד מהם עלה על רכב מזדה והשניים הנוספים הלכו ברגל לכיוון רחוב איילה הוא הלך לאתר את שני המעורבים שהלכו ברגל, עיכב אותם בשעה 23:35, ואין לו פרטים על האנשים שהיו במקום.

עת/2 חליל אל מסאסרה - הנהג המעורב, באמצעותו הוגשה עדותו במשטרה נ/5.

יצא מהעבודה בשעה 23:00 כאשר הגיע לצומת נכנס בו רכב שהיו בו היו שלושה אנשים והנהג ברח.

היו לו כאבים ולאחר מכן נלקח באמבולנס לבית החולים.

בחקירתו הנגדית סיפר כי בזמן הפגיעה כרית האוויר נפתחה, פתח את הדלת וירד מן הרכב, נוסעי הרכב הפוגע הסתכלו עליו וברחו.

באמצעותו הוגשו:

דו"ח אמבולנס נ/6

מסמכים רפואיים ת/12

עת/5 דורון אזולאי- שוטר, ערך דו"ח פעולה ת/13, דו"ח עיכוב (16) ת/14, דו"ח עיכוב (17) ת/15.

בחקירתו הנגדית סיפר כי התקבל דיווח ב 100 ממודיע על רכב שעשה תאונה וברח מהמקום וקיבל מספר רכב, במהלך המחסום הרכב הגיע למקום עצר אותו ועיכב את החשודים.

התייחס לת/13 וציין כי אבו סעיד יאסין קושר את עצמו לאירוע של התאונה וכי לאמיר אל עביד היה ריח של אלכוהול והתנדנד.

עת/3 עידן שאול- חוקר תאונות דרכים באמצעותו הוגשו: דו"ח פעולה ת/16, הודעת נהג תחת אזהרה ת/17.

סיפר כי באירוע התלווה לבוחן חגי דברת כחניך וחקר את אל עביד ואל כבעל הרכב, הסביר את הרישום "ברבים" (ע' 34 ש' 15-16). הצהיר כי כל מה שנאמר בחקירה נרשם (ע' 37 ש' 17, ע' 39 ש' 3).

הוגש בהסכמה:

תע"צ ת/18.

פרשת ההגנה

הנאשם שבחר להעיד סיפר כי ישבו ברכב עם קרובי משפחה/ חברים ליד הבית, עלה לביתו כי קיבל שיחה מאשתו שהייתה לאחר לידה, אינו זוכר כמה זמן שהה בבית, כאשר יצא החוצה לא ראה את הרכב ולא האנשים, יצא לכביש שם נאמר לו כי רכבו היה מעורב בתאונה, אחד השכנים לקח אותו לזירת התאונה, שם נאמר לו לא להתקרב, מסר מספר

פעמים כי מדובר ברכבו אך נענה שלא צריכים אותו ויש להם שלושה אנשים שהיו ברכב. משם נסע לתחנת המשטרה ברמלה, רצה להיכנס אך מאחר והוא אינו הנהג בפועל, אמר לו כי יקבל זימון לחקירה.

אינו זוכר אם ביום התאונה הרכב היה מבוטח.

בהמשך חקירתו ציין כי על יד הרכב היו עימו קרובי משפחה, גם בני דודים שאינם מעורבים בתאונה, ולא חשב שייקחו את המזדה ויעשו תאונה.

הוגשו בהסכמה:

דו"ח פעולה **נ/9**, דו"ח פעולה איסור נהיגה בשכרות **נ/10**, השלמת **נ/7** סומן **נ/11**, זיכרון דברים על נטילת דגימת דם על שם אמיר אלעביד **נ/12**, השלמת **נ/8** סומן **נ/13**, זיכרון דברים על נטילת דגימת דם על שם נאיל אלעביד **נ/14**, הזמנה למשטרה על שם סעיד יאסין **נ/15**, הזמנה למשטרה על שם עלי אלעתאנה **נ/16**, אזהרה במשטרה נאיל אלעביד **נ/17**, אזהרה לפני חקירה עלי אלעתאנה **נ/18**, מסמכים ד"ר ענת שריקי **נ/19**, העברת דגימה 180 ד"ר ענת שריקי **נ/20**, חוות דעת ד"ר אסתר שלמך **נ/21** ותוצאה מעבדתית **נ/22**.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את עדותם של עדי התביעה והנאשם, התרשמתי מהופעתם בפניי, בחנתי ושקלתי את הראיות שהוגשו, מצאתי כי התביעה הוכיחה מעל לכל ספק סביר שהנאשם עבר את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום ואנמק:

אין מחלוקת שהנאשם הינו בעל הרכב (ראה תשובתו לאישום, ת/18 וע' 42 ש' 14 לפרוטוקול), בזמן, במקום, להתרחשות התאונה (ע' 42 ש' 17), ולקיומה של החזקה על פי סעיף 27 (ב) לפקודת התעבורה.

על אף כפירתו של הנאשם, מסיכומי ב"כ הנאשם (ע' 2 ס' א') עולה כי אין מחלוקת כי אירוע התאונה התרחש בתאריך 3.8.18 בשעה 23:17 בבאר יעקב.

המחלוקת העיקרית הינה שהנאשם לא נהג ברכב ועקב מחדלי חקירה נפגעה הגנתו להגיע לחקר האמת ולחקור מי נהג בפועל בעת האירוע.

אחריות לתאונה ותוצאותיה

הנאשם כפר מחוסר ידיעה בכתב האישום. התביעה הוכיחה באמצעות חוות דעת הבוחן כי רכבו של הנאשם אחראי לגרימת התאונה. הבוחן קבע בדו"ח בוחן כי רק אם נהג הרכב המעורב היה נוהג במהירות העולה על 162.89 קמ"ש היה מצוי מחוץ לשדה הראיה של רכב הנאשם אך מהממצאים עולה כי מהירות הרכב המעורב הייתה נמוכה באופן משמעותי מזה, שדה הראיה נפתח שמאלה כמאה מטר מדוד מקו הצומת, תמרורים 302 ו-206 (ת/3) ותחתיו תמרור 439 המציין "שים לב (צורה של לב) אין פניה שמאלה" מוצבים בבירור מימין לדרך ונראים ממרחק של 50 מטר לפחות. מסקנות הבוחן נתמכות בתרשים של מקום התאונה, דו"ח בוחן, מזכרים, לוח תצלומים, עריכת סקיצה בפיקוחו, חקירת הנאשם, הנהג המעורב והמעורבים החשודים. לאחר בחינת כל חומר הראיות לא הצליח לקבוע מי נהג ברכב והוטל על בעל הרכב האחריות על הנעשה ברכבו.

לא הובא בפני כל עדות מומחה/חוות דעת מטעם ההגנה הסותר את מסקנות הבוחן בת/1 כך ש עדותו של הבוחן לא קרסה.

כמו כן מהאישורים הרפואיים ת/12 ותמונות בת/3 עולים הנזקים וחבלות שנגרמו כתוצאת התאונה.

על כן הנני מקבלת מסקנותיו של הבוחן שלא קרסו וקובעת באופן פוזיטיבי כי התביעה הוכיחה מעל כל ספק סביר כי רכבו של הנאשם אחראי לתאונה ותוצאותיה.

חזקת הבעלות

האישום בתיק זה, מבוסס על "חזקת הבעלות" בהתאם לסעיף 27ב' לפקודת התעבורה (נוסח חדש), תשכ"א - 1961 ראה סעיף 4 להוראות החיקוק בכתב האישום ועדותו של עת/1 "**אני מאשר לך שעד לרגע זה אין אינדיקציה מי נהג ברכב וגם בעל הרכב נחקר כחשוד...**" (ע' 11 ש' 1) על כן לא הובא בפני כל הוכחה פוזיטיבית שהנאשם הוא זה שנהג בפועל בעת קרות התאונה יחד עם זאת סעיף 27 ב לתקנות התעבורה קובע:

"(א) **נעשתה עבירת תעבורה ברכב, רואים את בעל הרכב כאילו הוא נהג ברכב אותה שעה או כאילו העמידו או החנה אותו במקום שהעמדו או חנייתו אסורה על פי חיקוק, לפי העניין, זולת אם הוכיח מי נהג ברכב, העמידו או החנהו כאמור או אם הוכיח למי מסר את החזקה ברכב (להלן: "המחזיק") או הוכח שהרכב נלקח ממנו בלי ידיעתו או בלי הסכמתו.**

(ב) **הוכיח בעל הרכב למי מסר את החזקה ברכב, תחול החזקה האמורה בסעיף קטן (א) על המחזיק.**

(ג) **הוכיח המחזיק כי מסר את החזקה ברכב לאדם אחר, תחול החזקה האמורה בסעיף קטן (א) על אותו אדם."**

ההיגיון מאחורי החזקה של הסעיף ותכליתה הוסברו בפסיקה וכך נקבע על ידי כב' השופט אהרון ברק בע"פ 3027/90 "חברת מודיעים בינוי ופיתוח נ' מדינת ישראל " מה(4) 364:

"ביסוד אחריות זו מונחת הגישה, כי הבעלים אמור לדעת מי נהג ברכב הלכה למעשה וכי בכוחו לשמור רישומים ראויים בעניין זה. כאשר הרכב הוא בבעלות בן-אדם, שזה רכבו היחיד, קיימת הנחה עובדתית חזקה שהוא עצמו או אחר ברשותו - נהג ברכב... יש הנחה כי בעל הרכב יודע מיהו הנוהג וצריך לדעת לזהותו. עליו לשמור על זהות הנוהג, ואם הוא נמנע מכך, רואים אותו עצמו כאילו נהג ברכב."

הפסיקה התייחסה באופן ברור למשמעות הסעיף הנ"ל:

בעפ"ת (מחוזי י-ם) 34663-09-10 "צמח נ' מדינת ישראל" (נבו 15.11.2010) צוין כי:

"לשון הסעיף ברורה וחד משמעית, אין זה מספיק שהנאשם יוכיח שלא הוא שנהג ברכב, אלא עליו להוכיח באופן פוזיטיבי מי נהג ברכב, או למי מסר את החזקה ברכב, או להוכיח שהרכב נלקח ממנו בלי ידיעתו ובלי הסכמתו."

ת"ת (תעבורה ב"ש) 6146/07 "לשכת תביעות מרחב נגב - באר שבע נ' אבו סביתאן":

עמוד 5

"אף שהמדובר מבחינה משפטית במצב "קשה לעיכול" שכן עלול להיווצר מצב בו מורשע אדם בעבירה אותה ברור שלא ביצע, עדיין קובע החוק כי ללא הוכחת זהות הנהג או המחזיק ברכב בשעת העבירה, אין מנוס מהרשעת הבעלים.

ההיגיון שבבסיס הוראת חוק זו מאפשר אכיפה באמצעות אמצעים אלקטרוניים אשר לא מזהים את הנהג עצמו ותחת זאת מזהים את הרכב.

הבעלים הרשום צריך להראות מי עשה שימוש ברכבו שכן המחוקק קובע חובה על בעל רכב לדעת בכל זמן נתון מי עושה שימוש בכלי הרכב שבבעלותו.

הטלת חובת פיקוח וידיעה על הבעלים תצמצם מצבים בהם רכבים יעברו מיד ליד ללא פיקוח מתוך ההיגיון כי רכב הינו חפץ מסוכן המחייב פיקוח והשגחה נאותים".

על פי הסעיף הנ"ל הנטל להוכיח מי נהג ברכב מוטל על הנאשם ואין מחלוקת כי הנאשם לא מסר פרטי זהותו של הנהג.

ב"כ הנאשם טוען כי בתיק קיימים מחדלי חקירה רבים וכתוצאה מכך נפגעה הגנתו של הנאשם לגלות את זהותו של הנהג בפועל.

מאידך טוענת ב"כ המאשימה שהמשטרה עשתה את כל הנדרש ממנה בתיק זה לרבות דו"ח פעולה בוחן, בדיקת מעבדה לשניים מהחשודים (נ/2, נ/3) לגילוי אלכוהול, חקירת החשודים וגביית עדות מהנהג המעורב בתאונה, ובעל הרכב לא עזר למשטרה בחקירה למצוא את הנהג שלקח את הרכב, הותיר את רכבו ללא השגחה עם המפתחות בפנים ומכאן הנטל עובר אל הנאשם להוכיח כי הרכב נלקח ממנו ללא ידיעתו וללא הסכמתו.

ולהלן מחדלי החקירה כפי שטען ב"כ הנאשם:

לא תושאלו עדים פוטנציאליים, לא נבדקו מצלמות בשטח, לא בוצע מסדר זיהוי, לא בוצע עימות בין החשודים ולא בוצעו איכונים לניידים.

ב"כ הנאשם מפנה לנ/10 דו"ח פעולה באכיפה איסור נהיגה בשכרות ששם צוין פרטי הנהג (אמיר אל עביד) ומהיכן החל נסיעתו. ב"כ הנאשם אף מפנה לנ/9 שם לטענתו נכתב בדו"ח פעולה על ידי השוטר טלאור אוחיון כי השוטר שוחח עם עדת ראייה אך אין פרטים מזהים של העדה.

מחקירתו של הנאשם עולה כי סמוך לאירוע היה הרכב אצלו בחצר ליד הבית, נאספים עם בני המשפחה ושמעו מוסיקה. הוא עלה לביתו והשאיר את הרכב פתוח עם המפתחות על פי בקשת חברים/קרובי משפחה שהיו עימו.

אין מחלוקת כי אותם אנשים שיצאו מרכב הנאשם הם אותם חברים/קרובי משפחה שלו שהיו עימו ברכב זמן קצר לפני התאונה ואף חלקם נחקרו במשטרה. הנאשם אף מסר רק בחקירתו הנגדית פרטי האנשים שאליהם הוא השאיר את הרכב: מוחמד אמיר, נעיל אלעביד ועלי אלעביד (עמ' 47 ש' 22-25, עמ' 48 ש' 5-8) אולם לא יודע מי נהג ברכב בעת התאונה.

הנהג המעורב עת/2 נחקר בעניין זהותו של הנהג ומסר ששלושה אתיופים עמדו הסתכלו עליו ונעלמו (ע' 30 ש' 19-24), לא יכול לתאר בוודאות את הלבוש (ע' 28 ש' 19-10), לא יודע מי יצא מתא הנהג (ע' 28 ש' 24-25) ולא הצליח לזהות את הנהג (ע' 30 ש' 23-24). כך גם עולה מנ/5 כאשר העד נשאל במשטרה:

ש: אחרי התאונה ראית את הנהג?

ת: לא יודע ירדו שלושה לא יודע מי הנהג בדיוק.

ש: ראית את הנהג זיהית אולי מי נהג?

ת: ראיתי שזה שלושה אתיופים לא יודע בדיוק מי נהג

כמו כן מסר במשטרה ת/5:

ת: יש לך פרטים של עדי ראיה ?

ש: לא אין לי פרטים של עדי ראיה

בנ/9 שנערך ע"י אוחיון טלאור צוין כי עדת ראיה שהייתה במקום מסרה שראתה שמרכב המזדה יצאו שלושה חשודים ועברו לרכב אחר מס' 4392875 ולעוד רכב נוסף וכי הנוסע שליד הנהג מרכב המזדה הפגוע לא יכול לעמוד בכוחות עצמו ונעזר בחברים שלו לצאת מהרכב ולעבור לרכב השני, עוד מסר עד ראיה אחר כי החשודים עזבו את המקום בשני רכבים, עדת הראיה שהייתה במקום מסרה כי יש שני חשודים שהיו בעת המקרה והצביעה לכיוונם, רץ אליהם וביקש שיזדהו.

במשטרה נחקרו עלי אלעטאונה נ/18 ואלעביד נאיל (נ/17).

עת/4 מסר הסבר בחקירתו על נסיבות האירוע ומדוע לא לקח פרטים של אנשים שהיו במקום (עמ' 24 פרוטוקול מיום 22.7.20):

"...ואני הלכתי לאתר את שני האנשים האלה שראיתי אותם במרחק של 150 מטר ואלה החשודים שערכתי."

" אני אסביר את הסיטואציה. אני נמצא במקום, זירת התאונה מדובר בצומת, פונים אלי אזרחים ומצביעים על שני חשודים שנמצאים 150 מטר, אם הייתי נמצא במקום ומתחקר אותם לא הייתי את שני החשודים"

"היינו שני שוטרים ומתנדב באירוע הזה שהצביעו לי על החשודים אני לקחתי את המתנדב שאני לא הלך לחשודים לב (צריך להיות לבד- הבהרה שלי מ.כ.). זה אומר ששוטר נמצא לבד לטפל בתאונה שנמצא בצומת. זה היה המצב."

הסברו של השוטר הגיוני בנסיבות העניין מתאר סביבה מורכבת של תאונה בצומת עם פצועים עם אנשים שברחו מהרכב ואזרחים שמביאים לו מידע על חשודים שברחו ברכב אחד, בשני רכבים וחלקם גם ברגל.

על כן מצאתי כי אי לקיחת פרטי עדת הראיה בנסיבות העניין לא נעשתה מתוך מחל חקירתי אלא מכורח הנסיבות

בטיפול באירוע באופן יעיל.

טענת ב"כ הנאשם כי נ/10 הינה הוכחה מזכה כי נרשמו פרטי נהג הרכב היא מנותקת משאר חומר הראיות, הרי מדובר בשלב חקירה של מספר חשודים מעורבים בתאונה ובנהיגה בשכרות. רישום שם החשוד בת/10 אינו הוכחה מזכה אלא פעולת חקירה כנגד מספר החשודים כאשר הוא אחד מהם. כך למשל מת/5 עולה כי הבוחן חגי דוברת הנחה את עת/4 אשר עובדיה " **כי יוודא שיבצעו בדיקות ינשוף לכל החשודים כיושבי הרכב ...**", מת/6 עולה כי נלקחו דגימות דם של 2 חשודים אל עבד נאיל ואל עבד אמיר, עת/4 ציין כי הודיע לשני חשודים נאיל אל עבד (ת/10) ועלי אלעטאונה (ת/11) שהם מעוכבים בחשד למעורבות בתאונה ומאחר ולא ידע מי הנהג ברכב הודיע לכל המעורבים שהם חשודים בנהיגה בשכרות (ע' 24)

כמו כן בנ/9 נרשם על ידי השוטר שטיפל באירוע כי עיכב וביצע בדיקת נשיפון לארבעת המעוכבים ויתכן שמהעורבים אחד מהם נהג.

טענת ב"כ הנאשם כי השוטר בנ/9 שוחח עם עדת ראיה עולה כי מדובר בפרטי המודיע לתאונה שביקש מהשוטר להזדרז להגיע לזירה מאחר וישנם שני פצועים שוכבים על הרצפה, בעניין זה יכול היה ב"כ הנאשם לברר במוקד 100 את פרטי המודיע או את הקלטת השיחה ולזמנו לחקירה מטעם ההגנה .

מעיון בעדותו של עת/1 עולה כי נחקרו כל המעורבים החשודים (אמיר אל עבד, נאיל אל עבד, יאסין אבו סעיד -שאף נחקר פעם נוספת- נעים אל עבד ועלי אלעטאונה) עת/1 אישר כי החקירה הייתה מורכבת מאחר וכל אחד מהחשודים לא שיתף פעולה והרחיק עצמו מהמקרה (ע' 16 ש' 20-29).

בחנתי טענת ב"כ הנאשם כי לא נבדקו מצלמות בשטח , לא הובאה בפני כל אינדיקציה כי היו מצלמות בשטח ואם סבר ב"כ הנאשם כי נתון זה חיוני להגנת הנאשם, היה יכול לשקול הגשת בקשה למתן צו לפרטים אודות מצלמות בשטח, הרי דבר לא מנע ממנו לעשות כן.

באשר לטענת ב"כ הנאשם בנוגע לאי ביצוע איכונים לניידים, מחקירתו של החשוד אמיר אל עבד נ/1 עולה כי החשוד נשאל לגבי הנייד, כמו כן בעדותו של עת/1 מסר שהתייעץ עם איש מחקר תקשורת שהסביר לו כי אין הרבה חומר לביצוע מבחינת המחקר תקשורת (עמ' 11 ש' 6-9)

"אני זוכר שאני התייעצתי לגבי מחקר תקשורת עם איש החת"ק והוא הסביר לי שיש אנטנה אחת במקום שהיא מכסה על כל האזור , גם אזור מגורים של המעורבים ואזור התאונה ושאלו פה הרבה חומר לבצע מבחינת מחת"ק. לדעתי רשמתי מזכר אבל אני לא רואה אותו"

מצאתי אף לדחות טענת ב"כ הנאשם בנוגע לאי ביצוע מסדר זיהוי, הרי כפי שציינתי לעיל הנהג ברכב הפוגע לא זוהה על ידי הנהג המעורב וביחס לעדי ראיה שלא נחקרו הנימוקים שצינו לעיל יפים גם בעניין זה.

באשר לאי ביצוע עימות בין החשודים אין חולקים על כך , ספק אם הדבר היה תורם לגילוי זהותו של הנהג בפועל כאשר לאור מהות עדותם שהרחיקו את עצמם מהאירוע ולא שיתפו פעולה.

אוסף כי החשודים הם קרובי משפחה/חברים של הנאשם ותמוה בעיני שהנאשם עצמו לא זימן אותם לעדות בבית משפט.

אוסף כי לא מצאתי לאור נסיבות התיק וההוכחות שהובאו בפניי שהמשטרה לא עשתה ולא חקרה את המקרה שכן נחקרו החשודים שהיו ברכב (נ/1), נחקר הנאשם והמעורב בתאונה, נבדקה האפשרות של איכוני טלפונים ועל פי עדותם של עת/1, עת/4 ועת/5 לא היה ניתן להתקדם בחקירה מאחר ולא היה שיתוף פעולה מצד החשודים, אף אחד לא קשר עצמו לתאונה ולא הצליחו לקבוע מי נהג ברכב, באפשרותו של הנאשם היה לאתר עדים באמצעות מוקד 100 ומספר רישוי של הרכבים כפי שעולה מחומר החקירה ו/או להזמין את המעורבים לעדות בבית משפט.

מצאתי כי בנסיבות העניין המשטרה עשתה כל שביכולתה כדי לגלות זהותו של הנהג בפועל, אין מדובר במצב שהמשטרה בחרה בדרך הקלה לעשות שימוש בחזקת הבעלות ולנטוש את הטיפול בתיק, נהפוך הוא ניתן למצוא חיזוק לכך בעדותו של הנאשם.

"הגעתי לשם באתי לכיוון האוטו, אמרו לי לא להתקרב אמרתי להם שזה האוטו שלי. אמר לי אל תהיה פה לך מפה אם אנחנו צריכים אותך נשלח אותך אמרתי להם שזה אוטו שלי ואז אמרו לי אנחנו לא צריכים אותך יש לנו שלושה אנשים שהיו ברכב אצלנו בתחנה...וישר הלכתי לתחנת המשטרה ברמלה רציתי להיכנס שם ואז היה שומר ועוד שומר ואמרתי לו תשמע האוטו שלי היה מעורב בתאונה ויש שלושה נאשמים ואמרו לי אם אתה לא נהגת אז נשלח אותך לחקירה אז שלחו אותי לחקירה והלכתי לחקירה" (ע' 42 ש' 13-18).

גם אם אניח לטובתו של הנאשם כי היו מחדלי חקירה, לא מצאתי נוכח התרשמותי מנסיבות המקרה שיש בהם כדי לזכות את הנאשם.

אזכיר את ע"פ 5741/98 "עבוד עלי נ' מדינת ישראל", שם נקבע:

"במשפט פלילי השאלה שבפני בית המשפט היא, לא אם אפשר וראוי היה לעשות עוד צעדי חקירה אלה או אחרים, אלא אם יש די ראיות המוכיחות את האישום מעבר לספק סביר."

ע"פ 2842/10 נוי קלדרון נ' מדינת ישראל קבע כב' הש' ג'ובראן:

"מטבע הדברים, חקירת המשטרה אינה מושלמת לעולם ומוגבלת היא במשאבים. נכון הוא כי המטרה שצריכה לעמוד לנגד החוקרים היא חקר האמת...הקביעה כי התקיימו מחדלי חקירה בעניינו של פלוני אינה מביאה באופן אוטומטי לזיכויו. בכל מקרה ומקרה מעריך בית המשפט באופן פרטני את השפעתם והשלכותיהם של מחדלי החקירה".

המדובר בנאשם בעל רכב שפעל ברשלנות גבוהה עת משאיר את הרכב פתוח עם המפתחות בסוויץ על פי בקשת שלושה אנשים.

"ש. אתה משאיר את האוטו שלך לכל בנאדם שמבקש לשמוע שירים"

ת. לא היו משפחה יושבים אז השארתי להם" (ש' 24-25).

"ש. למה לא הגשת תלונה?"

ת. כי היו המשפחה חשבת אחד מהם נהג" (ש' 34-35).

"ש. איפה השארת את הרכב?

ת. למטה ליד ההריסות של משפחת קרג'אה" (ש' 42-43).

"ש. אז המפתח הגיע לבד לאוטו?

ת. נשאר באוטו

ש. מתי?

ת. כשעליתי השארתי אותו באוטו

ש. אז אתה שמת המפתח באוטו

ת. כן, ביקשו ממני" (ע' 45 ש' 1-6).

הנאשם לא נותן להם הוראות מפורשות לא לעשות שימוש ברכב, כאשר בחקירה התגלה כי החשודים חלקם שנו אלכוהול, אחד מהם פסול לנהיגה, הנאשם מכיר אותם בתור קרובי משפחה/חברים, לא עשה דבר כדי לגלות מי מהם נהג ברכב ובוחר בדרך הקלה להטיל את כל האחריות לרשות החוקרת מבלי לעשות פעולה ולו פשוטה כגון זימון עדים כדי לגלות מי נהג ברכב בעת התאונה.

אציין כי סעיף 27 ב מטיל אחריות מחמירה לבעל הרכב שלא מגלה זהותו של הנהג ברכב.

לסיכום

מכל הנימוקים שפורטו מצאתי שהתביעה עמדה בנטל ההוכחה המוטל עליה, עשתה כל שביכולתה כדי לגלות מי זהותו של הנהג, לעומת זאת הנאשם לא עמד בנטל המוטל עליו ולו ברמה בסיסית.

על כן מצאתי להרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, י"ח חשוון תשפ"ב, 24 אוקטובר 2021, במעמד הצדדים